

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

‘Ο Γκολφρέτος, όμογενής εκ Λονδίνου, πλησίασε ένα δεκανέα και τόν ρώτησε :

— Είσθε ό «καποράλ» παγκακαλῶ ;

‘Ο δεκανέας πού λιαζότανε στην πόρτα τῶν στρατῶνων τῆς ‘Αγίας Παρασκευῆς, στη Θεσσαλονίκη και ξυότανε μονολογώντας γιά τὰ ζῆθια πού τόν ἐνοχλοῦσαν, μουρμουρούσε :

— Νά πάρη ἡ ὀργή, δέν μάς ἀφίνουν κι’αὐτές ἡ ‘Αρσενιάδες !
— Είσθε ό «καποράλ», παγκακαλῶ ; ξαναρώτησε ό κ. Γκολφρέτος.

— ‘Οχι, εἰμαι ὁ... Δημητρουλίαι ! ἀπάντησε ό δεκανέας.

Μέσα στό σταχί και σκονισμένο βάθος τῶν αἰθουσῶν οἱ γιλιόι και τὰ ἐξαρτήματα φάνταζαν ἀπροσδιόριστως, στην αὐλή κόχλαζε στή φωτιά, ἀναπνεύον ζωόγονους ἀπαιμίες, τὸ συσσίτιο και στην ἄκρη τοῦ διαδρόμου, ό λοχίας ό Γαρούφαλος, εἶχε μοῦρψει ὅλους τούς ἀνεπίδεκτους μαθη-

— Είσθε ό κ. «καποράλ» παγκακαλῶ !

σεω» και τούς ἔκανε... μισθοδοσία.

Εἶχαν μείνει ὅλοι αὐτοὶ ἐκεῖ, θεωρηθέντες ἀνίκαναι ν’ ἀποσταλόνε ἔξω κι’ ἐμεινε μαζί τους κι’ ό Γαρούφαλος, τοῦ λόχου τὸ «ρεμάλι» και τῆς ἐκστρατείας ό χαλᾶς. Παλιὰ τῶν στρατῶνων ἀμορτία, κάθαρμα τοῦ Πειραιῶς, καταφυγόν εἰς τὸν στρατὸν πρὸς φομισμὸν, βραδυποροῦν ἐν ὄργῃ μάχης και πρῶτος στή λαφυραγώγησι και τὴν σκύλευσι τῶν φονευμένων. ‘Ετσι τὸν παρατήσαν εἰς τὸν λόχον προσκολλησῶς, ὅπου ἀπέμειναν «οἱ ἀνεπίδεκτοι» και προσκολληθέντο οἱ κουραμπιέδες, παντοδαποὶ και παντοειδεῖς. Οἱ κουραμπιέδες ἦσαν τοῦ Γαρούφαλου ἡ χαρὰ και ἡ ἐκμετάλλευσσις. Τορᾶζοντες και φωνάζοντας αὐτοὺς οἱ θὰ τούς στείλῃ στό Σόροβρις και στό Μπιζάνι, τοὺς φορολογουμένους ἀπηνῶν, κανονίσιαι, μάλιστα, και ἰδιαίτερον ἐπίδομα γιά κάθε ἔθνη.

«Ὅπως ἦσαν και ἐνταῖναι» δὲαν ἐεφανίσθη ἐμπροσθὲν τοῦ ό Γκολφρέτος, όμογενής εκ Λονδίνου, ἐρχόμενος νὰ καταταχθῇ ἐθελοντῆς στὸν ‘Ελληνικὸ στρατό, τώρα πού νομίζεν πως ἔληξεν ό πόλεμος, φορῶν μονύεalon και γάντια και σκατώναν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν ἀγρίως.

— Εἰσθε ό «καποράλ» παγκακαλῶ ;

— Εἰμαι ό Δημητρουλίαις, εἶπε. ‘Αν θέλῃς τίποτα δίντε στό λοχίον. Νά καὶ σὰ κάτω εἶνε, παθαίνει τοὺς ἀνεπίδεκτους πρόσθεσις.. ἀνά-μολο !

‘Ο Γαρούφαλος ἄκουσε τὸν διάλογο και ἀφῆκε τὴν σπουδαία ἐργασία του. ‘Εκανε τὴν μισθοδοσία τῶν ἀνδρῶν... στὸν πίνακα. Γιατί τὴν μισθοδοσία πάντα στὸν πίνακα τὴν ἔκανε ό Γαρούφαλος και οὐδέποτε στο χέρι.

— Νά μαζευθοῦν οἱ ἄνδρες ἀμέσως ἐδῶ γιά τὴν μισθοδοσία. Κι’ ἔπειτα με τόνον δῆθεν σιγανώτερο, μαὶ και νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι :

— Νά πέρῃ ἡ ὀργή, νὰ βγάλω πενήντα ἄνδρες, λέει, γιά τὸ Μπιζάνι. Πίσω μου σ’ ἔχω Σατανά !. Ποιανὸς νὰ πρωτεύσῃ τώρα ! Πρὸ τῆς ἀπαλῆς τοῦ Μπιζανίου, κρύου και μουρμωμένου προσήχοντο οἱ στρατιῶτες του, προσπαθοῦντες νὰ λάβουν ὕφος κακομοριο, γιά νὰ τὸν συγκαίῃσουν.

Αὐστηρὸς και διατακτικὸς τοὺς ἐβλεπεν ό Γαρούφαλος στή γραμμή.

— ‘Αλεβίτσιος, Δημητρίου, Σαρηγιάννης, Καρδαράς, Μήτρον, Σωκρατιάδης κ. λ. π. παρόντες ὅλοι :

— Παρόντες, κύρ λοχία !

— Ἐλάτε νὰ λογαριαστοῦμε. ‘Απὸ τὴν περασμένη βδομάδα χρωστῶσι εἰςένα ‘Αλεβίτσιος.

Καὶ δίνει σῆμα ἀπὸ σένα Δημητρίου... 2. 65

Σένα Σαρηγιάννη πού μοῦ ἔδωκε νὰ τὰ φυλάξω... 3. 90

Καὶ δένει σῆμα Καρδαρά εἰ-

σενα... 30

Κι’ ἀπὸ σένα ἔχω νὰ λάβω... 25

0. 00

‘Εχουμε και λέμε 5 και 5 μάς κάνουν δέκα, γράφουμε μηδέν.

‘Ενα κρατούμενο, ἄλλα γιά τὸ χαρτί μας δέν τὸ κρατῶ.

Τὸ λοιπὸν ὅτιον ἔχουμε 6 και 8 = 14 και 9 = 23 και 8 εἶκοσι ἔξ και τρία, τριάντα. Γράφουμε πάλι μηδέν.

Τρία τὸ κρατούμενα. Μά δέν κρατῶ πάλι τίποτα, χαλάλι σας.

Λοιπὸν ἔχουμε και λέμε 5 και 2 = 7 και 3 = 10. Πάλι μηδέν. Μηδέν τὸ μηδέν, μηδέν.

Λοιπὸν αὐτὸ εἶνε. Δέν ἔχουμε τίποτα νὰ πάρουμε, τίποτα νὰ δώσουμε. Μηδέν !

Αὐτὴν τὴν πρόσθεσιν ἔκανεν ό Γαρούφαλος ὅταν ἄκουσεν πὸς κάποιος τὸν ζήτησε και στραφεὶς εἶδε τὸν Γκολφρέτον, νὰ τὸν χαίρειτὰ ὑποκλινῶς.

— Είσθε ό κ. λοχίας ;

— Γαρούφαλος μέ... μυρωδιά !

— Εἰμαι εκ Λονδίνου όμογενής και ἤρθα νὰ καταταχθῶ ἐθελοντῆς. ‘Αναλαμβάνω προμηθείας στρατιωτικὰς και γνωρίζω λόσον - τέ-νους. Θὰ δωρῶσῃ δύο πύσζινητα μου εἰς τὸν στρατὸν και μοῦ ὑποσχεθῆκαν νὰ με κάνουν ἀνθυπασπιστὴν, νὰ διοικῶ ἡμιολίαν. ‘Εχω ὅλα τὰ προσόντα και 5. 000 λίρες εἰσόδημα τὸν χρόνον. ‘Αν θέλετε μάλιστα, μπορὸ νὰ προμηθεύσω και ἀρβύλες ἐξ ‘Αγγλίας !

‘Ο Γαρούφαλος τὸ ἔχασε. Τὸν κῦτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω και ἔπειτα κινῶντας τὸ κεφάλι του, τὸν εἶπε ταλάνιζοντα αὐτὸν γιά τὴν προτίμησιν του.

— Δέν πηγαίνει σὲ κανένα ἄλλο σώμα, βρὲ παιδί μου ! Στὸ ξεκαλλίγατο ἱππικὸ ἤρθεσ νὰ καταταχθῇς !.

Κατόπιν δὲας ὀριμώτερον σκεφθεὶς : ‘Τοῦτες ό κουραμπιές, θάχῃ βούτερο πολὺν, τὸν συμπεριέλαβε μαζί του. ‘Αφρὸ τὸν ἔγραψε, τὸν πῆγε στήν πύλ σκοτεινὴν γωνιά τοῦ στρατῶνος, ὅπου ἀράχνης ἐκρέμετο, σάν κονονυπείρες ὕψηλὰ και σαρίδια ἀπέτελουν μαλακὸ στρώμα ἀπὸ κάτω.

— ‘Εδῶ θὰ κοιμάσαι, εἶπε.

— Εὐχαριστῶ, μένω στό ξενοδοχεῖον.

‘Ο Γαρούφαλος μυστηριωδῶς ὑπεισιδίσσε.

— Κουραμάνη, δέν θὰ πέρῃς ; εἶπε.

— ‘Οχι.

— Καλὰ. Γράφατέ τον στό συσσίτιο !

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ό εκ Λονδίνου ἐθελοντῆς παρουσιάσθη στὸν στρατῶνα εἰς τὰς δέκα. ‘Ακολουθῶς ἔνα ἀμάξι φερὸν τὴν στολὴν, ξίφος, γάντες και καπέλλο τοῦ κουτιοῦ, γιά νὰ ντυθῇ ἐκεῖ.

— Πῶς, δέν ἤσουν τὸ πρῶτὸ στό προσκλητήριον ; ἐβρυχθῆθ ό λοχίας.

— Νά με συγχωρεῖτε. Τὸ κινουπία δέν μ’ ἀφῆκαν ἀπόψε γιά νὰ κοιμηθῶ.

‘Ο Γαρούφαλος ἀγρίεψεν.

— Νά μείνῃς ὑπνιος. Τί στρατιῶτης εἶσαι οὐ !

‘Ημεῖς χύνουμε τὸ αἷμα μας ‘δῶ πέτρα, γιά νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν τόπο αὐτόν !. Και σὺ ποὺ χονδροκοιμάσαι ὅς τὸ γίωμα !. Μορὲ ἐθελούσῃν νὰ μὴ βασκαθῇ !. Κι’ ἤρθεσ κι’ ἀπὸ τὸ Λονδίον, νὰ κοιμηθῇς ἐδῶ !. Μά δέν κοιμάσουν ἐκεῖ πέτρα !. ‘Εδῶ χύνουμε τὸ αἷμα μας ἐμείς !. Τώρα νὰ σὲ στείλω στό Μπιζάνι !

‘Απὸ τὴν ἀντικρινὴν θύρα ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι του, ό ἀνθυπασπιστῆς Σουρουλμέης.

— ‘Ελα ἐδῶ λοχία, τί φωνάζεις ; Σέρεις ποῖος εἶν’ αὐτός ;

Και κάτι τοῦ ψυθῆρισε σ’ αὐτὸ. ‘Ο Γαρούφαλος ἄλλαξε με μιάς.

— Βέβαια, βέβαιη, κύριε ἀνθυπασπιστά. ‘Ετσι εἶνε, βέβαια. Μπᾶ ποῖος λέγει τὸ ἐναντίον !

Και στερεφόμενος πρὸς τὸν ἐθελοντὴν και τοὺς λοιποὺς στρατιῶτας :

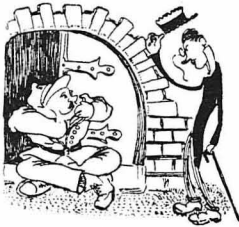
— Βλέπετε, μορὲ κοῦχοι ! ‘Αρχοντόπουλο ἀπὸ τὸ Λονδίον. ‘Αφῆσε ὅλα τὰ καλὰ και τ’ ἀγαθὰ και τὰ χουζᾶ του και ἦλθε νὰ ὑπηγετήσῃ τὴν Πατρίδα !. Περάστε, περάστε στό γραφεῖο κ. Γκολφρέτο νὰ ντυθῇ... Κοῦχοι πού φωνάζετε πὸς πέργετε ζυκικὴ τὴν κουραμάνη.

‘Απὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ό Γκολφρέτος κι’ ό Γαρούφαλος ἦτανε ἀχώριστοι.

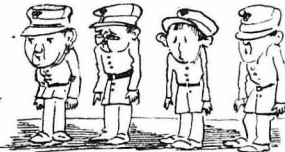
Μαζὶ ἐτρωγαν, μαζὶ ἐπιναν, μαζὶ τὸν Τοῦρκο φοβερίζαν. Τόσον πού ό Γαρούφαλος ἄρχισε νὰ περιτρονῇ τοὺς ἄλλους κουραμπιέδες.

— Τί μοῦ τοὺς στέλλουν, ὅλους αὐτοὺς ἐδῶ πέτρα, δέκα - δέκα στό σωρὸ, πρωτοδουραντικὸ πασάκι !. Μᾶς κάνουνε τὸ λόχον ζαχαροπλαστεῖο !.

Τώρα ό Γκολφρέτος ἄρχισε νὰ προβιβάζεται. ‘Υπερδεκανέας, δεκανέας και τὰ γολάνια αὐτὰ, θὰ νόμιε κανεὶς, πὸς τὸν ἔδωκαν περισσότερο, σφιχτότερο με τὸ λοχία. Στὸν λόχον δέν παιδεύσε ποτὲ σκεδόν, και δέν ἀνεγίγνετο ἀπὸ κανένα. Τώρα τελευταία φοροῦσε και πολιτικὰ, με ἀξίωματικούς συνασπηρεφτόταν και ἀν καμιά φορὰ ἐπῆγαινε και στὸν στρατῶνα, δέν καταδεχόταν νὰ μι-

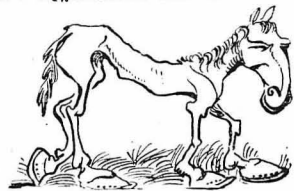
Κάθαρμα τοῦ Πειραιῶς...

Κρύοι και παγωμένοι προσήχοντο οἱ ἄνδρες...

‘Ενα κεφάλι βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Στὸ ξεκαλλίγατο ἱππικὸ ἤρθεσ νὰ καταταχθῇς ;

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ... ΝΕΚΡΟΥ !...

‘Υπάρχουν γεγονότα στη ζωή, τα οποία κι’ ο πειθ γόνιμος μυθιστοριογράφος δε θα τολμούσε να φαντασθή.
‘Ένα απ’ αυτά έλοβε χώραν τελευταία σε ένα μικρό χωριό της Ρωσίας και υπερβαίνει κάθε προηγούμενο στη σατανικότητά του.

‘Ένας μουσικός ωρκότιμος να εκδικηθή κάποιον παπά που του έδωσε μια μεγάλη προσβολή. ‘Υστερα από λίγους καιρού έπληροφόρηθη ότι ο παπάς αυτός επρόκειτο ν’ άρνηση κοντά σ’ έναν πεθαμένο μια νύχτα δολοκλήρη ξεγοντας μόνο σύντροφο κάποιου παιδι. Χωρίς να χάση καιρό λοιπόν μπήκε κρυφά στο πένημο σπίτι, άρπαξε τόν νεκρό και τόν έκρυψε κάτω απ’ τόν κρεβάτι κι’ ύστερα έντελώς ή τυχός, πήρε τή θέση του μέσα στην κάσα, στην όποια δέν είχαν καρφώσει ακόμα τ’ σκέπασμα.

Σε λίγο ήρθε κι’ ο παπάς ό όποιος εκάθησε χωρίς νά προσέξη τήν αντίκατάσταση κι’ άρχισε νά λέη τις συνηθισμένες έκκλησι- αστικές ευχές.

Οί ώρες πενούσαν άγγά. ‘Επί τέλους χτύπησε μεσάνυχτα. Στο δωδέκατο άκριβς χτύπο ό ύπνιδικός νεκρός πήδησε άξαφνα από τήν κάσα και τή στιγμή που τόν παιδι έπεφτε λήθουμο από τόν τέρμο άρπαξε τόν παπά απ’ τόν λαιμό και τόν έπνιξε. ‘Όταν ό τελευταίος δέν παρουσίαζε πιά κανένα σημάει ζωής, ό κακούργος ξανάβαλε τόν περμένο στη θέση του, σά τακτοποιήσε όλα μέσ στο δάμπνι κι’ έξφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι τής νύχτας.

Την άλλη μέρ τόν παιδι πού είχε επανέλθει έν τώ μεταξύ τις αίσθήσεις του δ’ ήγήθησε σ’ όλον τόν κοσμο ότι ό πεθαμένος στο δωδέκατο χτύπο του μεσονυχτίου είχε πηδήσει έξω απ’ τήν κάσα και είχε πνίξει τόν παπά ! Πολλοί άνθρωποι τόν πίστεψαν άμέσως, άλλα ή αστυνομία έφάνηκε πολύ δύσπιστη και από τις άνακρισεις πού ένηργήσε άνε άλυσε τήν αλήθεια. Σε λίγες μέρες ό έφερευ- τικός κακούργος συνελήφθη και έισήχθη εις δίκην.

λήση στους στρατιώτες του κι’ έμπαινε κατ’ εύθειαν στο γραφείο του ύπασπιστο, γιά νά ρουφήξη τόν καφέ του και νά μοιάση ποίρα άρωματικά.

Οί στρατιώται είχαν πικαριστεί. ‘Εμουρούριζαν στο πέρσμά του, έγούγγαν κατά τής προτιμήσεως αυτής και όσες φορές τόν βλέπαν νά περνά, άτακτιστον και μέ μονόελο, έλεγαν άναμετα- ζύ τους.

— Μωρέ κουραμπιές !

Και δείχνοντας κατόπιν τόν λοχία :

— Καί μέ... γ α ρ υ φ α λ ο !..

‘Εν τούτοις όμως ό Γκολφέτος προβιβαζότανε. Πόθαν ή μυ- στηριώδης αυτή δύναμις, πού τόν έσπρωχνε προς τά άνω ;...

‘Εγινεν λοχίας, έπιλοχίας, ραγδάς άνθρακασπιστής. Τώρα κάνα άπόγευμα έπαιρνε τους άνδρας του καβάλλα και τους έβγαζεν έξω γιά νά γυμνάσει. Μόλις προχωρούσαν λίγο, έστάνοντο εις μια μπύρα έξοικμη, κερνούσαν ό Γκολφέτος και ξαναγυρίζαν όλοι τραγουδώντας άσματα πατριωτικά. ‘Ο Γκολφέτος έμενε παριστός, σάν νά μή καταδεχότανε νά συμπεριληφθή κι’ αυτός εις τά τοι- αύτα. Γιά πρωτότυπα αυτά γυμνάσια δέν διαρκέσαν και πολύ. Μετά τινες ήμέρας, ό άνθρακασπιστής Γκολφέτος, από την Ισ- πασία σ σ γ κ α η κ ε και μπήκε στο Νοσοκομείο. ‘Εκανε ένα μήνα νά φάη. Λένε πως ό γιατρός τόν άφηναν, άν και ήτανε στή δύναμη γραμμένος τού Νοσοκομείου, νά πάη στην ‘Αθήνα και έτσι γύρισε παχύστερος. ‘Όταν φανηκε στο λóχο, ό άξιωματικοί τόν έπαινούσαν.

— Πώς πάει τόν σύγκανμα, έπέρασε ;

— Δέν μάθουσαν ακόμα, καύμενε, στο Νοσοκομείο ! Πφ ! Μή- πως χαλασεν ό κοσμος !

— Μά δχι, έξερτε ;... έγώ ήρθα από τόν Λονδίνον, γιά νά κα- ταταχθώ έθελοντής !.. ‘Αρχηλα περιουσία έχει άπάνω !.. 5000 λί- ρες εισόδημα τόν χρόνο και δύο άυτοκίνητα, πού θά χάρις στο στρατο... Δέν πόνεγε κανένα ποσό ; Είπε μάργα πρώτης τάξεως. Χόες μόλις ρούτ τά στείλαν... Καί έτσι πού λέτε, δέν δύναμαι νά μένω στο Νοσοκομείο !..

(Τό τέλος στο προσέχες)

Σταμ. Σταμ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

‘Ένα πρωτότυπο βραβείο

‘Ως γνωστόν στίς μεγάλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες γίνονται τελευταίως διαγωνισμοί καλλονής, έλέγονται κάθε τόσο και νέες βασίλισσες και λανσάρουνται άγωνιστοί κινηματογραφικοί άστέρες.

Ποιός θά τόν πίστευε όμως ότι ένας διαβόλητος ‘Εγγλέζος θά είχε τήν ιδέα νά προσφωρή ός βραβείο στους άναγνώστες τής έφημερίδας του... ένα κορίτσι μέ άκρετές χιλιάδες λίρες εισόδημα ;

Και όμως έγινε κι’ αυτό. ‘Ο ‘Αγγλος αυτός, διευθυντής ενός μικρού φύλλον του Λονδίνου, προσέκησε διαγωνισμό και ώρισε ως βραβετον μια χαριτωμένη κοπέλλα πού ζούσε μέ τή γιαγιά της και ή όποια έδέχτηκε τήν πρώτησή του, έφόσον αυτός ανέλαβε τήν έποχρέωση νά τήν προκρίση. ‘Όλοι οι άγαμοί συνδρομηταί τής έφημερίδας του, καλίοι και καινούριοι, είχαν τό δικαίωμα νά πα- ρευσθεύουν στον πρωτότυπο αυτό διαγωνισμό, κατά τόν όποιον ό εύτυχής; μνηστήρ θά έξελέγετο από τήν ύποψηρία νύφη.

‘Η έμπνευση του άγγλου δημοσιογράφου είχε μεγίστη έπιτυχία. ‘Αλειροι μνηστήρες συνδρομηταί παρουσιάστηκαν στα γραφεία τής έφημερίδας μόλις έμαθαν τόν νέο κι’ ό άγωνοθέτης ήταν γεμάτος χαρά γιατί ήλπιζε ότι μέ τήν τσού κομορσορροή και διαφήμιση τού διαγωνισμού ή κυκλοφορία τού φύλλον του θά ήξανε σημαν- τικά. ‘Ο διευθυντής τής έφημερίδας έξέδωσε βέβαια τεράστια ποσά σε γλυνκίσματα, σε τσάγια, ή νεα ήμοι, δέν έξέλεξε γιά σύζυγό της κανένα απ’ όσους είχαν περάσει μπροστά της, γιατί λέει, κανένας δέν τής άρεσε... Τόση ήταν ή άγανάκτηση τών... μνηστήρων, κα- τόν αυτού, ώστε τó φαχό φύλλο έόρθεσε σε λίγες μέρες χάρις στή μεγαλειώδη ιδέα του διευθυντή του, ή όποια όμως άν έπε- τυγανε θά του έξασφαλίσε μεγάλη κυκλοφορία και τεράστια κέρδη...

Μιά διαθήκη έντελώς άμερικάνικη

Στον ‘Αγιο Φραγκίσκο πέθανε τελευταία ένας πλούσιος έμπο- ρος, άρκετα έμπνος χωρίς άμφιβολία, τού όποιου ή διαθήκη διε- σκέδασε ύπερβολικά τους συμπατριώτες του διαν άνοιχτηκα.

‘Ο έμπορος αυτός, ό όποιος ήταν άγαμος επεδίωκε σ’ όλη του τή ζωή τή συναναστροφή μέ τους γιατρούς. Για τ’ παρρημικό προσκαλούσε στο σπίτι του πότε τον τακτικό γιατρό του, ποτε έναν άλλο ειδικό, παραπνούναν γιά τήν τακτική τής ύγείας του, έπαιρνε συμβουλές κάθε ποσού και ζήτουμε συνταγες, τις όποιες μπορούσε αξιόλογα νά τού δώρη κι’ όποιωσηπετε φαρ- μακοποιός.

— Νά ένας άνθρωπος έλεγαν όλοι, πού έχει τυφλή εμπιστοσύνη στην ιατρική !

Τέλος ό έμπορος αυτός πέθανε σέ ήλικία μαλιστα 80 έτών και όταν άνοιξαν τή διαθήκη του είδαν ότι διέθεσε όλη του τήν πε- ρουσία σε φίλων ανθρωπικά έργα. Στή δικτηρή του ύπτι, έταξε στο τέλος και ή έξης παρρημιαία :

‘Αγαπώ πολύ τους γιατρούς, άλλα τρέμω ές ίσου τήν Ιατρική. Γιά αυτό σ’ όιο τό δόσημα τής ζωής μου δέν έπληξα ποτέ κανένα απ’ τα φάρμακα πού μέ συνδουλεύσαν. ‘Αδνα τις οντια ές σιν φαρμακοποιο και τά φάρμακα πού μούδινε ή έφύλαξα όλα. Θά τα ρηχτώ στο δωμάτιό μου βαλμένα σην σείδη και τακτοποιημένα μέσα σιο ντουλάπι. Τα κλη- ροδωτώ στήν ‘Εθνική ‘Ιατρική ‘Ακαδημία τής Βοστώνης.

‘Όταν άνοιξαν τό άναφερομενο ντυολαπι βρήκαν έκει μέσα 6520 μ σκάλια μικρά και μεγάλα παντός σχήματος, 2780 κουτια γεμάτα σκόνες διάφορων ειδών και 1920 κουτια μέ χαπια για πολλές ασθένειες.

‘Υπολείπεται νά μάθουμε άν ή ‘Ακαδημία τής Βοστώνης εδέ- χθηκε τήν περιεργη αυτή συλλογή.